

mindelighed stiller uberettigede Fordringer til Livet, men der gives dog vist adskillige Embedsmænd, om hvilke dette kan siges, og for disses Vedkommende vil vistnok selv den mest rundelige Lønningslov forseile sit Maal. Hvad dernæst de berettigede Fordringer angaar, er det vistnok relativt efter de forskjellige Forhold og Omstændigheder, saaledes at det, der i gode Tider er berettiget, i mindre gode Tider er uberettiget, og da vistnok Folkets store Flertal i den senere Tid har maattet gjøre sin Konto for berettigede Fordringer mindre end i den nærmest foregaaende Tid, har ogsaa dette Faktum været medvirkende i vor Indstilling. Hvad endelig Ansvarer angaar, tror Mindretallet ikke, at det hviarede Flertal, ligesaa lidt som den hviarede Regjering, vil paastaa, at Retsstilstanden her i Landet under den høie Regjerings Ledelse skulde være bleven flettere end i 1870 og under den Forudsætning har Mindretallet ikke set, at Ansvarer skulde være blevet synderlig større. Med disse Betragtninger for Die og i den Overbevisning, at det høie Thing ved at følge Mindretallets Indstilling vil bidrage til den Snøvedommen mellem Lovgivningsmagtens forskjellige Afdelinger, som vistnok vil være nødvendig for at naae den mest heldbringende Udvikling af vore Forhold, og i Tillid til, at Lovgivningsmagten nok ligesaa vel i Fremtiden, som Tilfældet har været i Fortiden, vil komme Embedsmænd til Hjælp ved ekstraordinære Foranstaltninger, naar Forholdene maatte tilskynde dertil, har Mindretallet gjort sin Indstilling, som jeg herved har den Ære at anbefale til det høie Things velvillige Overveielse og eventuelle Vedtagelse.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal med Hensyn til det, der blev bemærket af den sidste ærede Taler, Ordføreren for Mindretallet, først tillade mig den Bemærkning, at, dersom man vil følge det ærede Mindretal, saa foretager man jo i Almindelighed ikke nogen Forandring i den bestaaende Tingenes Tilstand, som det er værd at tale om. Det, man i saa Fald gjør, er, at man bliver ved det Gamle, og min Opfattelse er derfor, at, dersom Nigsdagens Beslutning skulde falde ud i den Retning, saa er der aldeles ingen Grund til at faae nogen ny Lov istand, saa kan man blive staaende ved det, der foreligger. Hvad selve Spørgsmaalet angaar, tror jeg, at de Betragtninger, der bleve anførte af det ærede Mindretals Ordfører, kunde være paa deres Plads, dersom der var foreslaaet store Forandringer i de gjældende Lønningsforhold; dersom der var foreslaaet store Forandringer, saa kunde der være Grund til at fremdrage Spørgsmaalet om Statskassens Gvne til at bære de forskjellige Afgifter, saa kunde der være Grund til at frem-

drage Sammenligningen mellem Embedsstandens Levevis og de andre Stænders Levevis og den Slags almindeligere Betragtninger; men det er der jo ikke. De Forhøielser, der ere foreslaaede her, ere saa ubetydelige — Gjenremsnittet er omtrent 200 Rd. om Aaret — at det sandelig ikke kan udøve nogen som helst Indflydelse paa disse almindeligere Forhold, som det ærede Medlem omtalte; en saa moderat Forhøielse af Lønningerne kan i ingen Henseende fremkalde Liviol om Statskassens nuværende eller fremtidige Gvne til at bære den. Heller ikke kan Nogen tro, dersom der blev tilfættet de omtalte Embedsmænd denne Lønningsforhøielse, at der saa vilde indtræde et saa stærkende Misforhold mellem de Livsforhold, hvorunder Embedsstanden lever, og de, som den øvrige Befolkning lever under, saa at Embedsmændene og navnlig de Embedsmænd, der her er Tale om — Retsbetjentene — skulde blive satte istand til at nyde et Bellevnet, der stod i skarp Modsetning til de daarlige Kaar, hvorunder den øvrige Befolkning levede. Alle den Slags Ting kunne umulig følge af en saa ringe Forandring i de bestaaende Lønningsforhold, som den, her er foreslaaet. Jeg gaar ud fra, at der er Grunde, der tale for overhovedet noget at forbedre de bestaaende Lønninger. For det Første — og det er formodentlig nok et Punkt, hvori det ærede Mindretals Ordfører ikke vil være enig med mig, men det er ikke desto mindre min Mening — mener jeg, at Lønningerne, saaledes som de fastsattes oprindelig i 1861, vare utilstrækkelige. Jeg staaer ikke paa det Standpunkt, at jeg mener, at de gamle Lønninger ere gode nok og altid have været det; men jeg mener, at de have fra første Færd af været for knap tilmaatte, og det finder jeg saa meget mere, som Staten ved hele den Foranstaltning, som disse Lønningsbestemmelser hidrøre fra, nemlig, at Retsbetjentene ere blevene satte paa fast Gage, har gjort en meget god Forretning. Det er jo meget betydelige Summer, Statskassen har tjent og stadig tjener ved hele den Foranstaltning. Særlig med Hensyn dertil gaar jeg ud fra, at man overhovedet fra første Færd af har fastsat disse Lønninger altfor knapt, og dertil kommer ogsaa, at det er mit Skjøn — og jeg tror egentlig ikke, at der kan være nogen Liviol derom —, at med Alt, hvad man ansøger om Priser paa Korn, Fjæst osv., er Livet virkelig blevet ikke saa lidt dyrere siden 1860. Det maa nemlig erindres, at i 1870 foregik ikke nogen Forhøielse af de her omtalte Embedsmænds Lønning; det, der foregik i 1870, var snarere en Nedsættelse, men paa ingen Maade nogen Forhøielse, saa Sagen er altsaa nu virkelig den, om man ikke mener, at der siden 1860 er indtraadt for alle Samfundsklasser en Stigen i Fordringerne til Livet og saa tillige dermed en